

ת"פ 44491/08/15 - מדינת ישראל, ע"י פרקליטות מחוז ירושלים נגד רפאל אוחנה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 44491-08-15 מדינת ישראל נ' אוחנה (עציר)
לפני כבוד הנשיא (בפועל) אהרן פרקש

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
באמצעות עו"ד דניאל מור

נגד

הנאשם רפאל אוחנה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני

גזר דין

ביום 26.5.16 הורשע הנאשם על פי הודייתו בשני כתבי אישום מתוקנים, במסגרת הסדר טיעון. לפי כתב האישום הראשון, הנאשם ביצע שלוש עבירות של קבלת דבר במרמה (עבירות לפי חוק 415 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 415 בחוק), ובנוסף עבירה של שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר (עבירה לפי סעיף 420 בצירוף סעיף 418 בחוק). לפי כתב האישום השני הנאשם קיבל דבר במרמה (עבירה לפי חוק 415 בחוק) והשתמש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר (עבירה לפי סעיף 420 בצירוף סעיף 418 בחוק).

המסכת העובדתית שביסוד הרשעתו, כפי שפורטה בכתבי האישום המתוקנים הינה כדלקמן:

1. **האישום הראשון בכתב האישום הראשון.** בין הנאשם למר פנחס מיארה (להלן: "**מיארה**") היתה היכרות מוקדמת. בעבר התגורר מיארה בארצות הברית, הוא בעל דרכון זר ונכון למועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה בעל פנקס שיקים, המשווין לחשבון זר בארצות הברית שאינו פעיל (להלן: "**החשבון**"). ביום 14.4.15 פנה הנאשם למיארה, ושאל אותו האם ברשותו שיק מהחשבון המתנהל בארה"ב ודרכון זר. משענה מיארה בחיוב, ביקש הנאשם ממיארה שיתלווה אליו למגרש מכוניות בירושלים, לשם רכישת רכב. מיארה הציג עצמו ככזב כאמריקאי עשיר המתגורר בחו"ל, המעוניין לקנות רכב לשימוש בנסיעות בארץ, ולשלם עבור הרכב אותו ירכוש בשיק אמריקאי השייך לו, והכל בידיעה כי השיק ניתן ללא כיסוי, היות ובחשבון אין כספים מזה שנים.
2. הנאשם ומיארה הגיעו למגרש המכוניות א.מ.י קדוש עסקי רכב בע"מ, הממוקם בתלפיות בירושלים (להלן: "**מגרש המכוניות**"). כמתוכנן, הנאשם הציג למאיר קדוש, בעלי המגרש (להלן: "**קדוש**"), מצג לפיו מיארה הינו אמריקאי עשיר המתגורר בחו"ל, ומעוניין לקנות רכב לנסיעותיו בארץ ולשלם עבורו בשיק אמריקאי השייך לו. זאת עשה במטרה לרכוש את אמונו של קדוש. הנאשם הציג עצמו כמתווך העסקה (להלן: "**מצג השווא**").

מיארה מסר לקדוש שיק המשוך לחשבון, בסך \$27,500, כתשלום עבור רכב אופל משנת 2011, אשר שווי 110,000 ₪ (להלן: "הרכב"), ועל יסוד מצג השווא קדוש אף שילם לנאשם סכום של 8,000 ₪ כדמי תיווך של העסקה (להלן: "העסקה"). קדוש והנאשם סיכמו, כי הרכב יועבר לרשות מיארה, אולם העברת הבעלות ברכב במשרד הרישוי תתבצע לאחר שהשיק יכובד ויועבר במלואו, וכי עד להעברת התשלום יהיה הרכב רשום על שם מגרש המכונות.

3. כעבור כשבועיים, בשלב בו טרם בוצעה העברת הבעלות, פגש הנאשם במר נפתלי אלמקייס (להלן: "אלמקייס") באקראי, והציע לו כי הבעלות ברכב תירשם על שמו, וזאת מבלי שהרכב יועבר אליו בפועל. אלמקייס נענה להצעה, והגיע יחד עם הנאשם למגרש המכונות, שם פגשו השניים בקדוש, זאת במטרה לשכנע את קדוש להעביר את הבעלות ברכב על שמו של אלמקייס בו ביום, וחרף העובדה כי הוסכם בין הצדדים כי העברת הבעלות תוסדר רק לאחר פירעון התשלום, כמפורט לעיל, ובידיעתו של הנאשם כי מדובר בשיק ללא כיסוי. הנאשם סיפר לקדוש, שמיארה אינו מרוצה מהעסקה, וזאת נוכח העובדה כי הוא אינו יכול לרכוש פוליסת ביטוח לרכב, היות וטרם בוצעה העברת הבעלות על שמו. הנאשם הציע לקדוש כי עד לפירעון התשלום והעברת הבעלות על שמו של מיארה, תועבר הבעלות לאלמקייס, אותו הציג בכזב כבנו (להלן: "מצג השווא הנוסף"). בעקבות מצג השווא הנוסף, הסכים קדוש לבצע את העברת הבעלות בסניף דואר ישראל. בשלב זה, נפרד הנאשם מאלמקייס וקבע עמו שייפגשו למחרת, לשם מכירת הרכב לצד שלישי.

4. ביום המחרת נפגשו הנאשם ואלמקייס בירושלים, ביוזמת הנאשם ובהובלתו, נסעו יחד לתל אביב במטרה למכור את הרכב לצד שלישי. לאחר שניסה הנאשם למכור את הרכב במספר מגרשי מכונות, הגיעו הנאשם ואלמקייס למגרש המכונות "קלאסמוביל" במודיעין והנאשם הציע לבעל המגרש, מר רועי אמנו (להלן: "אמנו"), לקנות את הרכב. אמנו הסכים לרכוש את הרכב תמורת 50,000 ₪, אך זאת בכפוף לכך שייסע עם הנאשם ואלמקייס לסניף "סופר פארם" הסמוך למגרש, שם יוכל לבדוק את הבעלות על הרכב במכונה ייעודית של משרד הרישוי המוצבת בסניף (להלן: "המכונה"). אלמקייס הוציא מהמכונה פלט המוכיח כי הרכב אכן רשום על שמו, וזאת בעקבות מצג השווא הנוסף, ומשכך השתכנע אמנו לרכוש את הרכב. אמנו מסר לנאשם 52,000 ₪ במזומן, והבעלות הועברה לאמנו.

על פי כתב האישום, במעשיו המתוארים, קיבל הנאשם את הרכב וכן את הזכות להעברת רישום הבעלות במרמה, בכך שטען בעל פה ובהתנהגות, עובדות בעניין שבעבר, הווה או בעתיד, ובידיעה שאין אמת.

5. על כך הואשם הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 בחוק.

6. יצוין כי עובר להגשת כתב האישום, החזיר הנאשם לקדוש סכום של 28,000 ₪.

7. **אישום שני בכתב האישום הראשון.** ביום 16.6.15, הגיע הנאשם לבית הכנסת "יד שלמה" בגבעת שאול (להלן: "בית הכנסת"), ופנה למר יהודה זרובבלי (להלן: "זרובבלי"), אשר משמש כגזבר בית הכנסת. הנאשם סיפר לזרובבלי, בכזב, כי הנו מקורב לאדם המעוניין לתרום כספים בסך 170,000 ₪ (להלן: "מצג השווא השלישי"). על מנת לחזק את מצג השווא השלישי, ולרכוש את אמנו של זרובבלי, החתים הנאשם את זרובבלי עם מסמך הנושא לוגו של חברה פיקטיבית בשם "אלון", בידיעה שחברה כזו אינה קיימת ואינה רשומה כדין בישראל (להלן: "המסמך"). במסמך, אישר זרובבלי בחתימתו שיקבל בעתיד סך של 2,000 ₪ מידי חודש, שישמשו אותו לתפעול השוטף של בית הכנסת.

8. באותו מעמד, מסר הנאשם לזרובבלי שיק בסך 4,000 פאונד, סכום שווה ערך לכ-24,000 ₪ (להלן:

"השיק". הנאשם אמר לזרובבלי, כי 12,000 ₪ מתוך סכום השיק מיועדים כתרומה לבית הכנסת, ואילו את 12,000 ₪ הנוספים ביקש לקבל כעודף, במזומן. זרובבלי העביר לנאשם סכום של 12,000 ₪ במזומן. מיד לאחר מכן, הציע הנאשם לזרובבלי במרמה, כי הוא יפקיד עבורו את השיק בחשבון הבנק של זרובבלי, וזרובבלי הסכים לכך. הנאשם לקח את השיק, אך לא הפקיד אותו לחשבון הבנק של זרובבלי.

9. מספר ימים לאחר מכן, ביקש הנאשם לפגוש בזרובבלי בסמוך לביתו. הנאשם הגיע ברכב רנו, והציג בפני זרובבלי שיק על סך 170,000 ₪ (להלן: "שיק התרומה"), אשר נחזה להיות תרומה עבור בית הכנסת, והכל במטרה לחזק את האמון שנתן בו זרובבלי.

10. במסגרת שיחותיו עם הנאשם, סיפר זרובבלי לנאשם אודות תביעה משפטית אותה הוא מנהל. הנאשם סיפר לזרובבלי, בכזב, כי הוא מכיר את עו"ד יעקב ויינרוט, אשר יסייע לזרובבלי בתביעתו (להלן: "מצג השווא הרביעי"). כעבור מספר שעות ובהמשך למצג השווא הרביעי, התקשר הנאשם לזרובבלי וסיפר לו בכזב כי תביעתו טופלה וצפוי להינתן פסק דין לטובתו. הנאשם אמר לזרובבלי, בכזב, כי עוה"ד ויינרוט מבקש 6,000 ₪ במזומן עבור שכר טרחתו, וזאת לאחר הנחה, שכן עלות השירות הינה 30,000 ₪. בעקבות זאת, העביר זרובבלי לנאשם 6,000 ₪ במזומן.

11. בהמשך, ולאחר שזרובבלי סבר כי הנאשם אכן סייע לו ואף השיג עבורו הנחה משמעותית בשכר טרחת עורך הדין, סיפר זרובבלי לנאשם כי בכוונתו להגיש תביעה משפטית נוספת נגד קיבוץ עלומים (להלן: "התביעה"). הנאשם הבטיח לזרובבלי כי יסייע לו בהפניית התביעה לעוה"ד ויינרוט. מספר ימים לאחר מכן, פנה הנאשם לזרובבלי ואמר לו, בכזב, כי עוה"ד ויינרוט הגיע להסכמה עם עוה"ד המייצג את קיבוץ עלומים בתביעה. על פי ההסכמה, זרובבלי יקבל פיצוי בסך 5 מיליון ₪. כן מסר הנאשם לזרובבלי כי לשם הטיפול בתביעה, על זרובבלי להעביר לו כספים, המיועדים לתשלום אגרת בית המשפט, עמלות והוצאות שונות (להלן: "מצג השווא החמישי").

על יסוד מצג השווא החמישי, העביר זרובבלי לנאשם כספים במזומן, כמפורט להלן:

11.1	ביום 21.6.15 העביר זרובבלי לנאשם 12,000 ₪;
11.2	ביום 22.6.15 העביר זרובבלי לנאשם 6,000 ₪;
11.3	ביום 24.6.15 העביר זרובבלי לנאשם 10,000 ₪;
11.4	ביום 25.6.15 העביר זרובבלי לנאשם 58,000 ₪;
11.5	ביום 26.6.15 העביר זרובבלי לנאשם 36,000 ₪;
11.6	ביום 28.6.15 העביר זרובבלי לנאשם 15,000 ₪;
11.7	ביום 29.6.15 העביר זרובבלי לנאשם 10,000 ₪;
11.8	ביום 2.7.15 העביר זרובבלי לנאשם 3,500 ₪.

סך הכל העביר זרובבלי לנאשם סכום של 150,500 ₪.

12. ביום 5.7.15 קיבל זרובבלי מכתב מבית הדין לעבודה בנוגע לתביעתו, ולאחר בירור שערך הבין כי הנאשם רימה אותו. זרובבלי התעמת עם הנאשם, והנאשם אמר לו כי יפגשו בערב. עת נפגשו, הנאשם הוציא שיק של חברת מיקרו-אסיק בע"מ, ואמר לזרובבלי לרשום עליו סכום של 151,100 ₪ לטובתו, בטענה כוזבת כי אינו רואה טוב ולכן הוא מתקשה לרשום את הסכום בעצמו. זרובבלי ניסה להפקיד את השיק, אולם השיק חזר. זרובבלי פנה פעם נוספת לנאשם, ואמר לו כי השיק שהעביר לו חזר. הנאשם שאל את זרובבלי האם פנה למשטרה.

13. על פי כתב האישום, במעשיו אלו, קיבל הנאשם כספים מזרובבלי, בכך שטען עובדה בעניין שבעבר, הווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ובידיעה שאינה אמת בנסיבות מחמירות. הנסיבות המחמירות מתבטאות במעשי המרמה המתוחכמים והמתוכננים שביצע הנאשם, תוך שהוא נוקב בשמו של עורך דין, וכן בסכום המרמה.

14. על כך הואשם הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 בחוק.

15. **אישום שלישי בכתב האישום הראשון.** במועד שאינו ידוע, במהלך שנת 2010, פגש הנאשם ברב דוד איזאווי (להלן: "**הרב איזאווי**"), יליד 1934, בן כ-82 עת הוגש כתב האישום המקורי, שעלה מאנגליה ועוסק בניהול גמ"ח. הנאשם אמר לרב איזאווי, בכזב, שהוא קשור לקרן תרומות מקנדה. הנאשם סיפר לרב בכזב, כי הקרן מנוהלת על ידי עו"ד צביקה שוורץ ור"ח רוג'ר וייס, שהם דמויות פיקטיביות אותן הגה הנאשם, וכי השניים מעוניינים לתרום סכום של עשרות מיליונים לגמ"ח, מטעם הקרן (להלן: "**התרומה**"). החל משנת 2010, ובמשך חמש שנים (להלן: "**התקופה**"), פנה הנאשם מספר פעמים לרב איזאווי בכזב, ואמר לו, כי לשם השגת התרומה על הרב איזאווי להעביר לידי סכומי כסף, עבור הוצאות שונות הכרוכות בקבלת התרומה (להלן: "**מצג השווא השישי**").

16. על מנת לחזק את יחסי האמון בינו לבין הרב איזאווי, נהג הנאשם להציג לרב איזאווי מצגי שווא, לפיהם הוא אכן פועל לקידום העברת כספי התרומה. במסגרת אלו, ובמועד שאינו ידוע, הגיע הנאשם מלווה במכרו פנחס מיארה, הדובר אנגלית רהוטה, והציגו, בכזב, בפני הרב איזאווי כתורם פוטנציאלי מטעם הקרן, הכל במטרה לחזק את האמון שנתן בו הרב איזאווי. בהזדמנות אחרת, הפגיש הנאשם בין מיארה לבין הרב איזאווי בתל אביב, הנאשם ביקש ממיארה שיאמר לרב איזאווי באנגלית שהכסף צפוי להגיע עוד מעט, ושיועבר לידי תוך זמן קצר, כל זאת במטרה לחזק את אמון הרב איזאווי בנאשם. כמו כן, במסגרת זו במספר הזדמנויות כתב הנאשם הודעות טקסט לרב איזאווי באנגלית, ובהן דיווח, בכזב, שהוא מצוי בעיצומה של פגישה עם נציגי קרן התרומות מקנדה, צביקה שוורץ ורוג'ר וייס.

17. במסגרת מצג השווא השישי, סיפר הנאשם לרב איזאווי כי הוא זקוק לכספים למימון נסיעה לקנדה, וזאת על מנת לקדם את התרומה.

18. על יסוד מצגי השווא שלעיל, העביר הרב איזאווי לנאשם כספים בסכום העולה כדי מאות אלפי שקלים, וזאת מבלי שקיבל את כספי התרומה שהבטיח לו הנאשם. בשלב מסוים, במהלך התקופה, פנה הרב איזאווי לנאשם והלין בפניו על כך שכספי התרומה לא הועברו אליו. אז, הבטיח הנאשם לרב איזאווי, בכזב, כי יפצה אותו עבור כלל הכספים ששילם המתלונן עד אותו שלב, בכך שיעביר לבעלותו נכסי נדל"ן שונים בירושלים, לרבות דירות במתחם "משכנות דוד", דירה ברח' ש"י עגנון 9, דירה ברח' בצלאל 48, שתי דירות ברח' הפלמ"ח, ואדמות במבשרת ציון (להלן: "**הנכסים**"), שאינם בבעלות הנאשם ואין לו כל קשר אליהם (להלן: "**מצג השווא**").

השביעי").

כחלק ממצג השווא השביעי, הציג הנאשם למתלון מסמכים מזויפים הנחזים להיות מסמכי רשם העמותות, ומסמכים של בית המשפט המחוזי בתל אביב, כמו גם חוזי שכירות חתומים ביחס לנכס ברח' ש"י עגנון 9. עוד, כחלק ממצג השווא השביעי, הנאשם הציג לרב איזאווי מסמך מזויף שנחזה להיות מסמך של רשות המיסים, עליו חתום לכאורה פקיד השומה, ולפיו אושרה העברת כספים לחשבונו של הרב איזאווי, וכן העברת נכס הכולל 4 חנויות ב"משכנות דוד".

19. בהמשך לכך, וכחלק ממצג השווא השביעי, פנה הנאשם למתלון ואמר לו, כי לשם השלמת העברת הנכסים על שם המתלון, על המתלון לשלם לנאשם סכומי כסף שונים. הנאשם הציג למתלון מסמך מזויף של רשות המיסים, ולפיו העברת רישום הנכס "משכנות דוד" כפופה לתשלום מס בסך 69,000 ₪. כחלק ממצג השווא, לפיו בכוונת הנאשם להעביר כספים ונכסים לידי המתלון, נתן הנאשם למתלון מסמכים חתומים על ידו, ובהם הוא מתחייב להעביר את הכספים בהקדם לחשבונו של המתלון, ואם לא כך - יעמיד הנאשם את כלל נכסיו הפרטיים כערבון להשלמת העברת התרומה והנכסים.

20. במהלך התקופה, הגיע הנאשם לביתו של הרב איזאווי עם כספת נעולה, ואמר לו בכזב כי בכספת ישנו כסף רב, בסכום של מיליון דולר. הנאשם נתן לרב איזאווי את הכספת למשמורת, כערבון לכספים ולנכסים אותם התחייב להעביר לידי, והכל כחלק ממצג השווא.

21. כמו כן, במהלך התקופה נתן הנאשם לרב איזאווי שיקים ללא כיסוי על סך 18,500,500 ₪ וכן שיק נוסף על סך 15,000,000 ₪ אשר הינו שיק מזויף, הנחזה להיות שיק של בנק National Credit Unoi (שגיאית הכתיב במקור), אשר אינו קיים (להלן: "**השיק המזויף**"). השיקים נועדו להוות מצג של ערבון לכספים שהנאשם התחייב להעביר לרב איזאווי. הנאשם הורה לרב איזאווי לנסוע בארצות הברית כדי להפקיד את השיק המזויף, והנאשם עשה כן, אלא שבהגיעו גילה כי השיק המזויף הינו של בנק פיקטיבי ולכן נמנע מהפקדת שני השיקים.

22. כשחזר הרב איזאווי לארץ, פנה אל הנאשם והטיח בו את העובדה שזה שלח אותו לארצות הברית עם שיק שאינו ניתן להפקדה, ואילו הנאשם הציג בפני המתלון מצג שווא לפיו האשמים בכך הינם נציגי הקרן הקנדית, צביקה שוורץ ורוג'ר וויס, והכל בידיעה שהדברים כוזבים.

23. על יסוד מצגי השווא והמסמכים המזויפים, העביר המתלון לנאשם במהלך התקופה סכומי כסף שונים המצטברים לכדי 3,000,000 ₪, וזאת מבלי לקבל דבר בתמורה להם. במהלך תקופה זו, ועל מנת לעמוד בתשלומים השונים שהעביר הרב איזאווי לנאשם, על יסוד מצגי השווא, נהג הרב לפרוע את פיקדונותיו וחשכונותיו לתוך חשבון העו"ש שלו, כך שבסופו של יום איבד את כל כספו וחשכונותיו לידי הנאשם.

24. על פי הנאמר באישום, במעשיו המתוארים, קיבל הנאשם כספים במרמה מהרב איזאווי, בכך שטען בכתב, בעל פה ובהתנהגות עובדה שבענין שבעבר, הווה או בעתיד, בידיעה שאינה אמת. כן השתמש הנאשם במסמכים מזויפים, בידיעה שהם מזויפים, בכוונה לקבל באמצעותם כספים מהמתלון.

25. על כך הואשם הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 בחוק, ובשימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר, עבירה לפי סעיף 420 בחוק בצירוף סעיף 418 בחוק.

26. **אישום רביעי בכתב האישום הראשון.** במועד שאינו ידוע, במהלך חודש ספטמבר 2014, פנה הנאשם למר גבריאל שנברגר (להלן: "**שנברגר**"), אשר משמש כראש כולל. הנאשם סיפר לשנברגר, בכזב, כי הוא מחפש

אדם לתרום באמצעותו כספים (להלן: "**מצג השווא השמיני**"). הנאשם הזמין את שנברגר להיכנס לרכבו, והשניים נסעו לביתו של הרב איזאווי, ברח' עוזיאל בירושלים.

27. הנאשם הציג את שנברגר בפני הרב איזאווי כאדם המקושר לרשויות המס באנגליה אשר אמור לסייע בזירוז קבלת כספי התרומות אותם הבטיח הנאשם לרב איזאווי (כמפורט באישום השלישי), וזאת תמורת סך של 30,000 ליש"ט אשר ישולם לו על ידי הרב איזאווי, והכל בידיעה כי הדבר אינו כך. הנאשם הציג את הרב איזאווי בפני שנברגר, בכזב, כאדם אשר מעוניין לתרום לכולל אותו הוא מנהל. במעמד המפגש, נתן הרב איזאווי לנאשם שיק מחשבונו על סך 30,000 ליש"ט והעבירו לשנברגר. בהמשך ולא בפני הרב איזאווי, העביר הנאשם לשנברגר שלושה שיקים נוספים שסכומם המצטבר הוא של 21,600 ליש"ט (להלן: "**השיקים**").

28. עבור התמורה הפיקטיבית, סיכמו הנאשם ושנברגר כי הנאשם יקבל עמלה בסך 17,500 ₪. הנאשם הפציר בשנברגר להעביר לידיו את סכום העמלה, וזאת בטרם יופקדו השיקים. לשם חיזוק מצג השווא השמיני, נתן הנאשם לשנברגר מסמך לפיו הוא מתחייב להחזיר את סכום העמלה, ככל שהשיקים לא יכובדו. הנאשם הפציר בשנברגר להפקיד את השיקים בו ביום. שנברגר ניסה להפקיד את אחד השיקים, אולם השיק חזר בהיעדר כיסוי. משכך פנה שנברגר לנאשם והודיע לו כי השיק חזר. הנאשם מצידו, הציע לשנברגר כי יחזיר לו את השיקים, ובמקומם יקבל שלושה שיקים מחשבון השייך ל"עיתון פנורמה" על סך 225,000 ₪ כל אחד (להלן: "**השיקים החלופיים**") בידיעה כי השיקים מזויפים. הנאשם אף ציין בפני שנברגר, כי מאחר שמדובר כעת בתרומה משמעותית יותר, עליו להוסיף דמי עמלה בסך \$18,000 נוספים. במהלך חודש אוקטובר 2014, משחזרו השיקים החלופיים, פנה הנאשם זו הפעם השלישית לשנברגר והציע לו כי תמורת השיקים החלופיים, יעביר לזכותו את זכויותיו בחנותו ברח' יהודה הלוי, אשר בעקבות מכירתה יועבר לפקודת שנברגר סך של 1.8 מיליון ₪ והכל בידיעה כי זכויות אלו כלל לא קיימות (להלן: "**מצג השווא התשיעי**"). עבור עסקה זו, דרש הנאשם משנברגר דמי תיווך נוספים בסך \$30,000 אותם שילם שנברגר לנאשם. מתוך סכום זה, המיר סך של 67,000 ₪ והעביר לנאשם במזומן. סך הכל, קיבל הנאשם משנברגר סך של 67,000 ₪ במרמה.

29. על פי האישום, במעשיו המתוארים, קיבל הנאשם כספים במרמה משנברגר, בכך שטען בכתב, בעל פה ובהתנהגות עובדה שבעניין שבעבר, בהווה או בעתיד, בידיעה שאינה אמת.

30. על כך הואשם הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 בחוק.

31. **כתב אישום שני** (תיק חקירה פ"א 15-5-35687). במועד שאינו ידוע, במהלך 2010, פגש הנאשם ברב איזאווי. הנאשם אמר לרב, בכזב, שהוא קשור לקרן תרומות מקנדה. הנאשם סיפר לו בכזב, כי הקרן מנוהלת על ידי עו"ד צביקה שוורץ ור"ח רוג'ר וייס, אשר הם דמויות פיקטיביות שהגה הנאשם, וכי השניים מעוניינים לתרום סכום של עשרות מיליונים לגמ"ח, מטעם הקרן. כחלק ממצגי השווא, לפיו בכוונת הנאשם להעביר כספים ונכסים לידי הרב איזאווי נתן הנאשם לרב מסמכים חתומים על ידו, ובהם הוא מתחייב להעביר את הכספים בהקדם לחשבונו של הרב, ואם לא כך, יעמיד הנאשם את כל נכסיו הפרטיים כערבון להשלמת התרומה והנכסים. על יסוד מצגי השווא ומסמכים מזויפים העביר לרב איזאווי לנאשם במהלך התקופה סכומי כסף שונים, המצטברים לכדי 1,000,000 ₪ וזאת מבלי לקבל דבר תמורתם. במהלך תקופה זו, ועל מנת לעמוד בתשלומים השונים שהעביר הרב לנאשם על יסוד מצגי השווא, נהג הרב לפרוע את פיקדונותיו וחסכוניותיו לתוך חשבון העו"ש שלו, כך שבסופו של יום איבד את כל כספו וחסכוניותו לידי הנאשם.

32. באישום נאמר, כי במעשיו אלה קיבל הנאשם כספים במרמה מהרב איזאווי, בכך שטען בכתב בעל פה ובהתנהגות עובדה בעניין שבעבר, הווה או בעתיד, בידיעה שאינה אמת.

33. בגין מעשים אלו הנאשם הואשם בקבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 בחוק, ושימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר, עבירה לפי סעיף 420 בחוק בצירוף סעיף 418 בחוק.

פרטי הסדר הטיעון

34. בהליך גישור, אשר נוהל על ידי כב' השופט הבכיר אמנון כהן, הגיעו הצדדים להסדר טיעון שפרטיו הם כדלקמן:
35. בגין כתב האישום הראשון, המאשימה תטען לעונש מאסר של ארבע שנות מאסר והנאשם יהיה חופשי בטיעונו. על הנאשם גם יוטל עונש מאסר על תנאי שלא לעבור איזו עבירה בפרק י"א בחוק או איזו עבירת פשע. משך תקופת המאסר על תנאי הושאר לשיקול בית המשפט. כן הוסכם שהנאשם ישלם פיצוי בסך 200,000 ₪ אשר יחולקו כלהלן:

35.1	הרב איזאווי יפוצה בסכום של 100,000 ₪;
35.2	שנברגר יפוצה בסכום של 53,000 ₪;
35.3	זרובבלי יפוצה בסכום של 31,000 ₪;
35.4	קדוש יפוצה בסכום של 16,000 ₪.

מסכום הפיצוי הכולל, סך של 40,000 ₪ ישולם עד ליום שחרורו של הנאשם מהמאסר, ויתרת הסכום תשולם לאחר שחרורו של הנאשם ממאסרו. זאת כאשר המועד האחרון להשלמת תשלום הפיצוי הינו 22 חודשים מיום שחרור הנאשם ממאסר.

36. בגין כתב האישום השני הוסכם, כי ככל שיעמוד הנאשם בתשלום מלוא הפיצוי עליו הסכימו הצדדים בהסדר באשר לכתב האישום הראשון, ועד למועד הקבוע שם, יוטל על הנאשם עונש מאסר על תנאי על כל עבירה מסוג פשע ועל פי שיקול דעת בית המשפט. כן יוטל על הנאשם צו מבחן, אשר ימנה מיום שחרור הנאשם ממאסר, וזאת כאשר מוסכם כי אחד מתנאי צו המבחן הוא השלמת תשלום הפיצוי. עוד הוסכם כי ככל שלא יעמוד הנאשם בהסדר באשר לתשלום הפיצוי, יופקע צו המבחן, ויוטל על הנאשם עונש של שלוש שנות מאסר בפועל בגין כתב אישום זה.

תסקיר שירות המבחן

37. שירות המבחן סקר את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. המדובר בבן 59, נשוי ואב לשישה ילדים, בגילאים 17 - 36. הנאשם הוא הרביעי מבין 13 אחים, כאשר שניים מהם נפטרו בחודשים האחרונים. לנאשם חמישה אחים נוספים מנישואיו הקודמים של אביו. קשר תקין עם אחיו, ובעיקר עם אחת מאחיותיו, שלדבריו מהווה גורם תמיכה משמעותי עבורו. לנאשם היה קשר מורכב עם אביו ומגיל 8 התגורר בבית סבתו החולה וסעד אותה. בגיל 12 נפטרה סבתו ולדברי הנאשם, משלא הצליח להסתגל חזרה לחיים בבית הוריו, על רקע אלימות פיזית מצד אביו, נאלץ לנדוד בין מקומות שונים בארץ.

38. הנאשם סיים 8 שנות לימוד, אינו בעל תעודת בגרות, לא רכש מקצוע ולא שירת בצבא. בגיל 22 פגש את אשתו ולאחר נישואיהם, התגוררו השניים בבית שמש בסמוך להוריה. הנאשם מעריך את מסירותה ונאמנותה של אשתו, הגם שהיא כועסת עליו בגין מעשי המרמה והתמכרותו להימורים. התרשמות שירות המבחן היתה כי הקשר עמה מהווה עבור הנאשם מקור משמעותי לתמיכה ולהחזקה כיום. במשך השנים, הנאשם היה ללא

תעסוקה יציבה וקבועה, ולפני כשלושים שנה החל לעסוק בתחום הטבחות, כטבח פרטי ובאולמות אירועים.

39. לנאשם התמכרות ארוכת שנים להימורים, הנמצאת ברקע פעילותו הפלילית. מדבריו עולה, כי החל להמר בגיל 12, וכי ההימורים מקנים לו תחושה של ערך וריגוש, תחת תחושות ריקנות, בדידות וחרדה המלוות אותו. הנאשם הביע מוטיבציה לשינוי דפוסיו ההתמכרותיים והעבריינים תוך ביצוע תהליך משמעותי של שיקום. לדברי הנאשם ניסה בעבר לטפל בהתמכרותו מספר פעמים, בין היתר במסגרת עמותת "אפשר" וכן במהלך מאסרו בשנת 2001, באמצעות קבוצה טיפולית בכלא.

40. הנאשם נטל אחריות לעבירותיו הנוכחיות והביע חרטה עליהם. אולם, התרשמות שירות המבחן היתה שהוא אינו ער באופן מלא לנזק שנגרם ולפגיעה במתלוננים. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מתקשה להציב גבולות פנימיים ולשלט בדחפיו. הערכת שירות המבחן כי עברו הפלילי של הנאשם, שביצע עבירות דומות לאלו בהן עסקין, וניסיונותיו הטיפולים הכושלים, אחריהם חזר לפעילות עבריינית, מהווים גורמי סיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד. כן הביע שירות המבחן ספק ביכולת הנאשם לערוך שינוי משמעותי בחייו, על אף שביטא רצון לעשות כן. לפי שירות המבחן, מדובר באדם המתקשה להפנים את הנזק שהוא גורם לאחרים, שמתייחס יותר לנסיבות מצבו, והוא מרוכז בעצמו. לפיכך לא ראה שירות המבחן להמליץ על צו המבחן. התרשמותו היא, כי הנאשם זקוק למסגרת ברורה ומציבת גבולות חיצוניים במסגרת מאסר בפועל.

ראיות לעונש

41. ב"כ המאשימה, עו"ד דניאל מור, הגיש את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, הכולל 16 הרשעות קודמות (ת/1). כן הגיש שני גזרי דין, הכוללים מאסרים ברי הפעלה (ת/2 ו-ת/3). בנוסף העיד בפניי מר זרובבלי. לדבריו, עקב מעשיו של הנאשם הוא סובל חברתית וכלכלית וכן נגרם לו ולמשפחתו נזק נפשי כבד. לדברי זרובבלי, הוא נכנס לחובות כה עמוקים שהוא אינו יודע כיצד להיחלץ מהם. עוד לדבריו, שמו הטוב ניזוק וסביבתו חושדת בו שלקח כספים מבית הכנסת כדי לשלם לנאשם. כן אמר, כי מצבו הכלכלי של משפחתו כה רע שהם אינם יכולים לרכוש אוכל.

42. מנגד, העיד מטעם הנאשם, בנו, מר אסי אוחנה (להלן: "**הבן**"). הבן בעל משפחה ועובד כמנהל תחום לוגיסטי בחברת בלדרות ארצית. הוא ביקש כי תינתן עזרה לאביו, שלדבריו אינו אדם רע. הבן מסר כי הוא מודע למעשי אביו ולחומרתם וכי הוא מוקיע אותם. עוד הוסיף, שהוא ואחיו לא היו בעבר בקשר עם אביהם. אולם, לאחר שיחות עם בני משפחתו, הם החליטו לקחת אחריות על האב, לתמוך בו בזמן מאסרו ואחריו ולעזור לו להשתקם.

43. כן העידה בתו של הנאשם, גב' רלי אוחנה (להלן: "**הבת**"). הבת גם היא בעלת משפחה. הבת התנצלה בפני הנפגעים, בשם משפחתה. לדבריה, היא חשה בושה מעצם המעמד בו היא נדרשת לטעון למען אביה. עוד אמרה, כי היא לא יכולה להגן על אביה ומעשיו, אך היא מבקשת שיתאפשר לה לעזור לו בשנותיו המאוחרות, להפסיק את התמכרותו להימורים, ולשוב לבית. לדבריה, היא שוחחה רבות עם אביה על המשך דרכו והיתה בקשר עם עמותת "אפשר", וגם התייעצה עם עובד סוציאלי בשם מוטי קלנר, אשר הסביר לה את התהליך אותו הנאשם יצטרך לעבור לאחר שיסיים את ריצוי מאסרו.

44. עוד העיד מר חיים גז (להלן: "**גז**"), שבתו נשואה לבן הנאשם. הלה שירת כ-30 שנה במשטרה ופרש בשנת 2006 מתפקידו כראש מפלג הונאה במחוז ירושלים של משטרת ישראל. כיום גז הוא מורה ומחנך בבית הספר ינגייט, ובזמנו החופשי הוא מתנדב ללמד ילדים אוטיסטים שחייה. לדבריו, משפחת הנאשם היא משפחה

לתפארת, ואין להשליך ממעשיו של הנאשם לאופי בני משפחתו. לדברי גז, נכדי הנאשם (שהם גם נכדיו של גז) מתגעגעים מאוד לנאשם. גז גם הוא הציע את עזרתו בשיקום הנאשם.

45. אחרון העדים לטובת הנאשם היה מר שחר אוחנה, בנו הנוסף. הלה בן 30 ובעל משפחה המועסק במשרד הביטחון. גם הוא התנצל בפני הנפגעים ואמר, כי הוא ואחיו לא היו מודעים למעשי אביהם בעבר. לדבריו, אביו הוא אדם טוב, שהלך בדרך לא נכונה. עתה, אמר, משימתו העיקרית היא לטפל באביו.

טיעונים לעונש מטעם הצדדים

46. ב"כ המאשימה חזר על תנאי הסדר הטיעון, והדגיש, שרק בעקבותיו טוענת המאשימה לעונש שאינו תואם את רמת הענישה ההולמת במצב דברים רגיל. לדידו, העונש צריך היה להיות חמור באופן משמעותי מזה אליו הגיעו הצדדים בהסדר, אך בנסיבות העניין, הקשיים הראייתיים, מאחר שמדובר בפרשה מורכבת, נוכח צפי להתמשכות ההליכים ולאור נכונות הנאשם לקבל אחריות, החיסכון במשאבים וההסכמה על פיצוי משמעותי, סבורה המאשימה שהסדר הטיעון הוא נכון. על אף דבריהם המרגשים של משפחת הנאשם, ביקש ב"כ המאשימה שבית המשפט ישים לנגד עיניו את קורבנות העבירה, שהפגיעה בהם נמשכה לאורך תקופת זמן ממושכת.

47. לטענת ב"כ המאשימה, הערכים המוגנים שנפגעו ברורים מאליהם והם האוטונומיה וקניינם של הקורבנות, שהוצגו בפניהם מצגי שווא והם הונו למסור את כספם. הפגיעה בקורבנות היא נרחבת ונעשתה, בין השאר, בהסתמך על זיוף מסמכי רשויות ופגיעה בפעולתן התקינה ובאמון הציבור בהם. נסיבות העבירה, אמר, מפורטות בכתבי האישום, וסך הנזקים עומד על מיליוני שקלים - הקורבנות רוקנו מנכסיהם. ב"כ המאשימה גם הדגיש את התחכום שבמעשה הנוכלות המתואר באישום הראשון שבכתב האישום הראשון, שכלל מספר אנשים שהשתתפו במרמה. כן טען, שבחינת גזרי הדין שהגיש בעניינו של הנאשם מלמדת על דפוס פעולתו: ניצול התמימים, המבוגרים, שהם בגדר טרף קל. הרצידיזם של הנאשם בולט, כך ב"כ המאשימה, והמסקנה היא שיש להרחיקו מהציבור לתקופה המקסימלית האפשרית במסגרת הסדר הטיעון (קרי, ארבע שנים).

48. ב"כ הנאשם, עו"ד מיכאל עירוני, שטען לטובת הנאשם את כל אשר יכל, אמר כי הנאשם סובל מהתמכרות קשה להימורים, וכל עבירותיו נובעות מהתמכרות זו. עוד טען, כי אמנם לנאשם היסטוריה פלילית ארוכה, אך מנגד, הנאשם גם החזיר כל חובותיו לנפגעים ממנו בעבר. כן טען שלנאשם יכולות מצוינות כטבח, וכי הוא בעל פוטנציאל השתכרות גבוה, אותו יוכל לממש אם רק יצליח להתגבר על מחלתו. לדברי ב"כ הנאשם, היה נתק בין הנאשם למשפחתו, אותם ניסה למדר ממעשיו. לנאשם ילדים מוצלחים ועשרה נכדים, ששניים מהם פגש רק לאחרונה. בנוסף, במהלך מעצרו האחרון נפטרו אחיו ואחותו. לדברי ב"כ הנאשם, הדרך היחידה למנוע מהנאשם לשוב על מעשיו היא באמצעות משפחתו, שכולה התגייסה לצורך שיקומו. ב"כ הנאשם המשיך וטען, כי עקב הודיית הנאשם נחסך זמן שיפוטי רב, שכן מדובר בתיק שהיה מתנהל שנים ארוכות, תוך שמיעת עדות המתלוננים. בנוסף, אמר, על אף הקשיים הראייתיים בתיק, לקח הנאשם אחריות על מעשיו מתוך ההבנה שעל טעויות משלמים.

49. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי למרות שהנאשם צריך להיענש, אין למצות עמו את הדין והוא מבקש מבית המשפט לנהוג בו ובמשפחתו במידת הרחמים. לדברי ב"כ הנאשם יש לשפוט אותו ל-15 עד 18 חודשי מאסר, המהווים את גבול המחצה של המתחם הנכון. עוד טען, כי עיון ברישום הפלילי של הנאשם מלמד כי עבירותיו האחרונות (קודם לאלו עליהם הוא נשפט עתה) הם משנת 2004. הוזה אומר, כי חמש שנים לא ביצע הנאשם עבירה. ב"כ הנאשם טען גם כי מצבו הבריאותי של מרשו רעוע, חרטתו היא כנה, ונראה כי בגילו המתקדם חווה הארה.

50. הנאשם בדבריו האחרונים לבית המשפט, הביע חרטה עמוקה על מעשיו והבטיח לזרובבלי ואשתו (שנכחה בדיון) כי ישיב להם את הכסף שגזל. לדבריו, היה בריא כל חייו אך לאחרונה הוא חולה מאוד. עוד אמר, כי הוא מכיר בכך שפגע במשפחתו, והנתק מילדיו ונכדיו הוא שהכאיב לו יותר מכל. לפיו, בגיל 13 החל להמר ומאז הוא לא מצליח להפסיק. עתה מבקש הנאשם לבצע תיקון, לצאת ולעבוד. הנאשם אמר, שהוא "בסוף הדרך", ומבקש כי תינתן לו הזדמנות אחרונה.

51. לאחר קבלת התסקיר קיימתי דיון נוסף בעניינו (ביום 13.7.16). דעת ב"כ הצדדים היתה כי שירות המבחן לא הבין את פיצול כתבי האישום, עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, שנועד להבטיח ענישה המהווה גמול לצד שיקום. הצדדים ביקשו כי אכבד את הסדר הטיעון ואטיל צו מבחן.

דיון לפי סעיף 113 בחוק

אירוע אחד או אירועים שונים

52. הגם שהצדדים לא התייחסו לשאלה האם כתבי האישום (והאישומים הנפרדים) מהווים "אירוע אחד", והאם כל "אירוע" כולל מעשה או מספר מעשים, הרי שנכח הוראת סעיף 40ג' בחוק, המבחין בין קביעת מתחם ענישה אחד למספר עבירות שהן בגדר "אירוע אחד", ובין קביעת מספר מתחמים למספר עבירות המהוות אירועים שונים, אגש תחילה לאפיון האישומים, בהתאם.

53. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14) (להלן: "עניין ג'אבר") נקבע, כי מספר עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, הנובע (בין השאר) מסמיכות זמנים או משום שמדובר בתכנית עבריינית אחת, יהוו "אירוע אחד" (פסקה 5 בפסק דינה של כב' השופט ד' ברק ארז, וראו גם פסקה 2 בפסק דינו של כב' השופט ע' פוגלמן).

54. עובדות כתב האישום השני ועובדות האישום השלישי בכתב האישום הראשון, הן אותן העובדות, הצדדים הם אותם הצדדים, ומעשי הנאשם שם נעשו במסגרת אותה תוכנית עבריינית. עיקר ההבדל בין כתב האישום השני לאישום השלישי בכתב האישום הראשון, הוא הסכום אותו קיבל הנאשם במרמה. למעשה, ההבחנה בין השניים היא מלאכותית ונובעת מצרכי הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. ברי כי מדובר באירוע אחד.

55. האם ניתן גם לראות בכלל מעשי המרמה של הנאשם, המתוארים בכתב האישום הראשון (ובכתב האישום השני), כאירוע אחד?

56. לעניין זה יש להידרש לדעתה של כב' השופטת ד' ברק ארז בע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' רמי חג'אמה (30.10.14) (להלן: "עניין חג'אמה"), שם ראתה בכלל עבירותיו של אדם, שבמשך שנים עסק בניכוי שיקים בהיקף של חצי מיליארד ₪ ועבר על חוקים שונים, כעבירות המהוות "אירוע אחד". זאת נימקה בכך שכל מעשיו נבעו מתכנית עבריינית אחת (שם, פסק דינה של כב' השופטת ברק ארז, והשוו לפסקה 22 בפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר). כב' השופטת ברק ארז גם היתה נכונה לקבל, כי מעשיו של עו"ד שקיבל במרמה 19 מיליון ₪ משני לקוחותיו - בנקים מצריים שונים, היוו אירוע אחד, שכן הרעיון שעמד בבסיס התנהלותו מול שני הבנקים היה דומה (ע"פ 1082/14 ג'סאר נ' מדינת ישראל (23.7.15), פסקה 31 בפסק דינה). לעומת זאת, במקרה זה סבר כב' השופט נ' הנדל כי מבחינה עובדתית, מוסרית ומשפטית יש לקבוע כי מדובר באירועים שונים (שם, בפסק דינו).

57. אעיר לעניין זה, כי בין השאר, נוכח הדין בפסיקה באשר לשאלת הגדרתו של "אירוע אחד", מונחת כיום על שולחן הכנסת הצעת חוק העונשין (תיקון 128) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה), התשע"ו-2016. זו קובעת כי: **"...יראו מעשים שנעשו בסמיכות זה לזה בזמן ובמקום, כמעשים המהווים אירוע אחד, אלא אם כן מצא בית המשפט כי בשל המשפט כי בשל המעשים נפגעו ערכים חברתיים שונים או היו נפגעי עבירה שונים וסבר כי בשל כך יש לראותם כאירועים נפרדים"** (סעיף 4 בעמ' 1080). על פי דברי ההסבר מטרת התיקון היא לצמצם את המבחנים שנקבעו בעניין ג'אבר כך שינתן דגש על כל אחד ממעשי נאשם שהוא בעל חומרה עבריינית נפרדת, ואלו לא יאוגדו יחדיו כ"אירוע אחד" (דברי ההסבר בעמ' 1081).

58. במקרה דנן סבורני, כי יש להפריד בין האישום הראשון (שבכתב האישום הראשון), המהווה "אירוע אחד", לבין האישום השני, המהווה "אירוע" אחר, ובין שניים אלו לבין האישומים השלישי והרביעי (בצירוף כתב האישום השני) - אליהם יש להתייחס יחדיו כאל "אירוע" נוסף.

59. האישום הראשון נבדל הן באופן המרמה שנעשה שם - עסקאות הכזב באשר לרכב לעומת הוצאת הכספים באמצעות כזבים הנוגעים לתרומות, והן ביחס לקורבנות העבירה - בעלי סוכנויות רכב לעומת אנשים מבוגרים הקשורים לקבלת וחלוקת תרומות. משכך, מצאתי כי מדובר באירוע נפרד.

60. האישום השני, והאישומים השלישי והרביעי (בצירוף כתב האישום השני) אמנם מלמדים על דפוס פעולה דומה ותוכניות עברייניות דומות, אך לדעתי לא ניתן לומר שמעשי הנאשם המתוארים בהם מהווים מסכת עובדתית אחת מתמשכת. לדידי, מדובר במעשי רמאות שהתנהלו במישורים מקבילים. כך, מאחר שבמסגרת המסכת העובדתית שבאישום השני, בנפרד מהאישומים השלישי והרביעי (וכתב האישום השני), התמקד הנאשם בקורבן עבירה אחר (זרובבלי), אליו פנה במסגרת שונה (בית הכנסת), ואשר ביחס אליו פעל בנפרד. משכך, יש לראות גם באישום השני כאירוע נפרד. דומני, כי אין ללמוד לנדון דידן מעניין חאג'מה, שם עבירותיו השונות והאישומים השונים התייחסו כולם לעסק ניכוי השיקים (שלא לפי חוק) של חאג'מה. כך, בשונה מהמעשים מושא האישום הראשון, כאן אין מדובר בתוכנית אחת מגובשת או סדרת מעשים שהם ביטוי לדחף עברייני אחד (ראו ת"פ (מחוזי י-ם) 260/08 מדינת ישראל נ' מאיר רוזנטל (29.9.14) (להלן: "עניין רוזנטל"), פסקה 12). המדובר במעשים יזומים של הנאשם כלפי קורבנות שונים, במסגרת תוכניות נפרדות, להונות אותם ולהוציא מהם כספים שלא כדין.

61. שונה המקרה כאשר עסקין באישום השלישי (בצירוף כתב האישום השני) ובאישום הרביעי, אשר קיימת הצטלבות דרכים ביניהם, ומעשי הנאשם שם ביחס לקורבנות נעשו כחלק מאותו צבר עבירות.

62. מסקנתי היא אפוא שכל אחד מהבאים מהווה אירוע נפרד כדלקמן: (1) האישום הראשון; (2) האישום השני; ו-(3) האישום השלישי יחד עם האישום הרביעי (בצירוף כתב האישום השני). הווה אומר, בפני שלושה "אירועים", אשר בגין כל אחד יש לקבוע מתחם ענישה נפרד.

מתחם הענישה

63. בסעיף 40ג(א) בחוק נאמר, כי **"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט"**. בסעיף 40 לחוק נאמר, כי **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**.

64. בית המשפט מצא לנכון להדגיש, כי עקרון ההלימה מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. קרי, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. אולם, בקביעת המתחם יובאו רק השיקולים הקשורים בעבירה, בעוד שנסיבותיו האישיות של הנאשם מובאות בחשבון אך במניין השיקולים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה. עוד ציין בית המשפט, כי אומנם המחוקק לא התייחס להיקפו הרצוי של מתחם הענישה, אולם ברי כי מתחם רחב מאוד לא ישרת את תכליתו של תיקון 113 (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13), פסקאות 23 - 24).

65. כן הדגיש בית המשפט, כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40 לחוק) והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40 לחוק), אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק שאותן פרט במפורש כדי לגרוע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40 לחוק) (שם, שם).

66. אשר לערך החברתי המוגן בעבירת קבלת דבר במרמה. "האינטרס החברתי עליו באה עבירת המירמה להגן הוא חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה. פגיעה בחופש זה, אשר באה כתוצאה ממעשה המירמה ואשר הביאה למרמה יתרון או הישג, היא שעומדת ביסודותיה של העבירה שבסעיף 415 לחוק..." (ע"פ 752/90 שמואל ברזל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 530, 555 (1992); ת"פ (מחוזי י-ם) 9890-10-12 מדינת ישראל נ' יאיר רבינוביץ (7.10.14), פסקה 20; עניין רוזנטל, פסקה 17). כן יצוין העונש אותו קבע המחוקק לצד סעיף 415 - מאסר שלוש שנים, ומאסר חמש שנים, כאשר מדובר בעבירה שנעשתה בנסיבות מחמירות.

67. אשר לעבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר ושל שימוש במסמך מזויף, אלו פוגעות בביטחון הציבור, ברשויות המדינה ובסמכות השלטון (ת"פ (מחוזי י-ם) 33300-04-13 מדינת ישראל נ' שרון פרינץ (13.5.14), פסקה 32). המחוקק קבע עונש מירבי של שלוש שנות מאסר בצידה של העבירה הרלוונטית בסעיף 418.

68. סעיף 40 לחוק מונה את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בהן יש להתחשב בקביעת מתחם הענישה.

68.1 **התכנון שקדם לביצוע העבירה -** במעשיו של הנאשם בולט התכנון הרב, וההקפדה על תכנון וביצוע. מדובר בעבירות שלצורך הוצאתן לפועל צריך היה הנאשם לתכנן צעדיו מראש, להמציא סיפורי כיסוי ודמויות פיקטיביות (אליהן אף ניסה להעביר את האשמה) ולהצטייד בשיקים ומסמכים שאינם כשרים. הנאשם אף גייס את מיארה שיעזור לו לתעתע בקורבנותיו, וכן השתמש בקורבנותיו האחד נגד השני (הרב איזאווי ושבנגר).

68.2 **הנזק שצפוי היה להיגרם מהעבירה -** למעט באשר לקורבנות האישום הראשון בכתב האישום הראשון, ונוכח סכומי העתק שהנאשם הוציא במרמה מזרובבלי ואיזאווי, בוודאי ידע שהוא מעמיד את קורת ביתם וזו של משפחתם בסכנה, ולמצער מסכן את המשך פעילות בית הכנסת בו עבד זרובבלי והגמ"ח אותו הפעיל הרב איזאווי.

68.3 **הנזק שנגרם מביצוע העבירה -** כפי שעולה מעדות זרובבלי בפניו, הלה איבד את שמו וכבודו, הוא ומשפחתו נותרו ללא כל משאב כלכלי, והגיעו לפת לחם. גם המתלוננים האחרים נפגעו קשות ונגרם להם נזק רב מביצוע העבירות על ידי הנאשם כלפיהם.

68.4 **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - כאמור, הנאשם סובל מהתמכרות**

להימורים. כביכול, ניתן להתייחס במסגרת זו לשיקול "יכולת הנאשם להימנע מהמעשה", שכן התמכרות להימורים הנה מחלה ממארת, שכלל התמכרות אחרת, יש בה להשפיע על שיקול דעת החולה בה. ברם, הגם שניתן להכיר בכך שהתנהגות הנאשם מותנה או מוטה, אינני מקבל שהוא נעדר שליטה עליה. בעיקר נוכח התחכום הרב שנדרש לצורך ביצוע מעשי המרמה בהם הורשע.

69. כן יש להידרש לפסיקה השונה.

בעניין רוזנטל נדונה פרשת מרמה רחבת היקף שעניינה הנפקת מסמכים ותעודות הכוללים נתונים מזויפים במטרה ליצור מצג לפיו תלמידים עמדו בקריטריונים הנדרשים לקבלת תעודות מהרבנות הראשית, שהיה בהן לזכות אותן בהטבות שכר כעובדי השירות הציבורי. במסגרת תיק זה הורשעו נאשמים רבים. אתיחס רק לרוזנטל עצמו, שחלקו בפרשה היה המרכזי והדומיננטי (שם, פסקה 133). רוזנטל הורשע בביצוע 727 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 727 עבירות של ניסיון לקבלת דבר מה במרמה ו-220 עבירות של סיוע לקבלת דבר מה במרמה בנסיבות מחמירות. כן הורשע בביצוע 248 עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות וב-248 עבירות של שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות. מעבר לכך הורשע בביצוע עבירה של גניבה על ידי מורשה, עבירה של מרמה לפי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], ועבירה של הלבנת הון. הנזק שגרם הוערך בעשרות מיליוני שקלים. עת פסק את עונשו, כתב כב' השופט הבכיר א' כהן, כי הוא מבכר את השיקול הציבורי של הרתעת הרבים ואת עקרון הגמול בענישה, ופסק כי רוזנטל ייאסר למשך **7 שנות מאסר בפועל**.

70. בת"פ (מחוזי ת"א) 13742-04-11 **מדינת ישראל נ' דזלדטי** (17.2.16) נדון נאשם "ברוך כישרונות" שמצא לו דרך ערמומית ומתוחכמת להשתלט על כספו של אחר שהגיע כתייר לארץ. הנזקים אותם גרם דזלדטי הוערכו בסכום של 38.8 מיליון ₪. דזלדטי הורשע בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות. כן הורשע במתן דיווח כוזב לפי חוק איסור הלבנת הון ובהטרדת עד. בגין כל אלו נגזר עליו **מאסר של 30 חודשים**.

71. ת"פ (מחוזי ב"ש) 7674-05-11 **מדינת ישראל נ' איתן סרור** (3.3.15) עסק במצג מרמה אותו יצר סרור, לפיו כספים, בסכומים גבוהים, המתקבלים אצלו עבור ביצוע עסקאות יהלומים, יזכו את משקיעיו בתשואות שהובטחו להם. המדובר היה במנגנון מתוחכם שאפשר לסרור לרמות את משקיעיו באופן חוזר. סרור קיבל לידיו סכום של לפחות 8,910,000 ₪, הוא הונה לפחות 14 משקיעים, והוא הורשע ב-14 עבירות של מרמה בנסיבות מחמירות. כב' השופט י' עדן גזר על סרור **8 שנות מאסר בפועל**.

72. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 57010-05-12 **עובדיה נ' מדינת ישראל** (5.3.13) נדון עניינו של עובד שגנב כספים מהחברה בה עסק וסייע לאחרים להוציא במרמה כספים מהמוסד לביטוח לאומי. המערער גנב סכום העולה על 637,000 ₪ והוא הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, 10 עבירות של גניבה על ידי עובד, 10 עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד, 10 עבירות של סיוע לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירה אחת של סיוע לקבלת דבר במרמה. כן הורשע המערער בכתב אישום נפרד בהעלמת הכנסות בסכום של 872,150 ₪ ובביצוע שש עבירות של התחמקות מתשלום מס תוך שימוש במרמה, עורמה ותחבולה ובשש עבירות של עזרה לאחר להתחמק מתשלום עבירות מס תוך שימוש במרמה, עורמה ותחבולה. בית המשפט המחוזי צמצם את עונש המאסר של המערער מעשרים חודשי מאסר **לחמישה עשר חודשים**. זאת משום שהמערער הודה באשמתו מבלי שסוכם על ענישה או טווח ענישה, מאחר שהוא השיב מלוא כספי העבירה והסיר את המחדל כלפי רשות המיסים ובסה"כ שילם 1,700,000 ₪, נוכח

ההליך השיקומי שעבר להיגמל מהתמכרותו להימורים, מצבו הנפשי וחלוף הזמן בין מועד ביצוע העבירות לגזר הדין (שבע שנים). בית המשפט העליון לא מצא מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (רע"פ 2638/13 עובדיה נ' מדינת ישראל (28.4.13)).

73. בת"פ (מחוזי י-ם) 17794-07-12 **מדינת ישראל נ' לוי** (23.6.13) הורשעה נאשמת על סמך הודאתה, במסגרת הסדר טיעון אשר הגביל את המאשימה לטעון לשנת מאסר אחת, בכפוף להשבת סכום של כ-154,000 ₪ על ידי הנאשמת. הנאשמת הורשעה בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה ומרמה והפרת אמונים. זאת משום שהנאשמת ניצלה את עבודתה במוסד לביטוח לאומי כדי לקבל במרמה סכום של 960,000 ₪ וביצעה מעשה מרמה והפרת אמונים במילוי תפקידה כעובדת ציבור. סופו של יום הוטל על הנאשמת לרצות **שנת מאסר**. גזר הדין אושר על ידי בית המשפט העליון (ע"פ 5810/13 **לוי נ' מדינת ישראל** (22.12.13)).

74. בת"פ (שלום י-ם) 27373-05-12 **מדינת ישראל נ' זקן** (27.5.15) נדון בבית משפט השלום נאשם שהורשע בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ובעושק. שם נגזל סכום של 170,000 ₪ בקירוב, מאדם דל אמצעים ותמים המתגורר בדירת עמיגור. בית המשפט גזר על הנאשם **שנתיים מאסר** בפועל. גזר הדין אושר על ידי בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי י-ם) 536-07-15 **זקן נ' מדינת ישראל** (23.12.15).

השיקולים בעניינו של הנאשם

75. ממכלול השיקולים, היינו, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ועקרון ההלימה בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו של הנאשם ומידת אשמו הוא, לאחר שעיינתי בפסיקה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, כאמור, אני קובע את מתחם הענישה ההולם כדלקמן:

75.1 בגין האישום הראשון בכתב האישום הראשון בין **שנה אחת** של מאסר בפועל **לשלוש שנים** של מאסר בפועל.

75.2 בגין האישום השני בכתב האישום הראשון **שנה אחת** של מאסר בפועל **לארבע שנות** מאסר בפועל.

75.3 בגין האישומים השלישי והרביעי בכתב האישום הראשון בצירוף כתב האישום השני בין **שנה** מאסר בפועל **לארבע שנות** מאסר בפועל.

76. כאמור, לצורך גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ואת השיקולים המנויים בסעיף 40א לחוק, כדלקמן:

76.1 **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו** - הנאשם טען כי ההליך הביא להתדרדרות במצבו הרפואי. עם זאת, לא הוגשו הוכחות באשר לכך. כמו כן, הגם שהנאשם אינו צעיר, הרי שגילו אינו מהווה שיקול של ממש בענייניו.

76.2 **הפגיעה של העונש במשפחת הנאשם** - ילדיו של הנאשם בוגרים והם אינם זקוקים לו לצורך פרנסתם. יש לתת את הכבוד הראוי לאשת הנאשם, שלמרות מעשיו והתנהגותו, גידלה ילדים לתפארת. כן ברור לי ואני מכבד את רצון המשפחה לתמוך בנאשם, לעזור לו בשיקומו, כך שיוכל

להיות חלק מחייהם וחיי נכדיו. ברם, אף בכך אין להטות יתר על המידה את כפות המאזניים.

76.3 נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו - הנאשם הודה בביצוע העבירות, והביע צער על הנזק שגרם. עם זאת, אינני יכול להתעלם מהתרשמות שירות המבחן, כי הנאשם אינו מפנים את הנזק הכביר אשר גרם לקרבנותיו, וכי הוא מתמקד בעיקר בעצמו בנסיבותיו.

76.4 מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה - הנאשם השיב לקדוש 28,000 ₪ ועל פי הסדר הטיעון הוא ישיב עוד 200,000 ₪ לקורבנותיו. ברם, מדובר בטיפה בים, ביחס לסכומי המרמה אותם ביצע.

76.5 נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - אין ספק שחיי של הנאשם היו קשים. מגיל צעיר מאוד נדרש לסעוד את סבתו, וכבר בגיל 12 נאלץ להתקיים בנפרד ממשפחתו. מדובר במקרה קשה של הזנחה, שאין ספק שהיה גורם, ושמא הגורם העיקרי, להתדרדרות הנאשם להימורים ולפעילות הפלילית.

76.6 עברו הפלילי - לנאשם עבר פלילי נרחב, הכולל 16 הרשעות קודמות, המשתרע על כמעט ארבעה עשורים. כמו כן, רוב עבירותיו דומות באופיין לעבירותיו במקרה דנן. זאת ועוד. בגין שתי הרשעותיו האחרונות הוטלו עליו מאסרים שרוצו בעבודות שירות וכן נקבעו שני מאסרים על תנאי, האחד של שלושה חודשים (ת"פ 35805-12-10 (7.10.13)) והשני של ארבעה חודשים (ת"פ 921-08-10 (24.3.14)). יודגש, כי בתיק האחרון לא הופעל המאסר על תנאי שהוטל בתיק הקודם. כעולה מכתבי האישום שלפנינו, לא היה במאסרים על תנאי שנגזרו על הנאשם זה לא מכבר, בכדי להרתיעו מלחזור לסורו ולבצע את מעשיו הנלוזים.

העונש

77. אקדים ואומר, כי העונש המרבי בו הגבילה המאשימה את עצמה - ארבע שנות מאסר - הנו נמוך ביחס למכלול המעשים שביצע הנאשם בקורבנותיו, וראוי היה להעלות את הרף בצורה משמעותית. על אף זאת לא מצאתי לנכון לסטות מהסדר הטיעון שבין הצדדים וזאת לנוכח פסיקתו של בית המשפט העליון (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002)).

78. שקלתי את דברי ב"כ הצדדים ואת מכלול השיקולים לכאן ולכאן. בין השאר, נתתי דעתי לדבריהם הנרגשים של בני משפחת הנאשם - שכולם גדלו לתפארת, אולם יש לתמוה הכיצד זה אביהם הידרדר לתהומות הפשע ודרכי המרמה הבזויות, חסר ההתחשבות והרגש של פגיעה באנשים תמימים וישרים שנתנו בו את אמונם ונפלו בפח שטמן להם.

כן נתתי דעתי לאמור בתסקיר השלילי של שירות המבחן, לפיו הנאשם לא הפנים את מלוא משמעות מעשיו, וההרס שזרע בחיי קרבנותיו, שהם אנשים מבוגרים, ושבגללו הגיעו לשבר כלכלי. בנוסף התרשמתי מאוד מדבריו של מר זרובבלי, שנפגע בצורה ממשית וכואבת ממעשיו של הנאשם.

לכך יש להוסיף, כי לנאשם הושטה בעבר יד לשיקום, אך הוא לא השכיל, ולמצער לא הצליח, לאזור את הכוחות הנפשיים כדי להתגבר על מגרעותיו, ולנצל את ההזדמנות שניתנה לו. על פי המפורט בתסקיר שירות המבחן, הנאשם השתתף במספר ניסיונות לגמילה, כולל באמצעות עמותת "אפשר", כשל בכולן והתמכרותו להימורים לא שכחה. אינני סבור כי בפעם הזו תצליח דרכו יותר מכך, על אף גילו המתקדם. אף שירות המבחן סבור כך.

כן לא ניתן להתעלם מעברו המכביד של הנאשם, מסוג העבירות בהן עסקין, והמאסרים על תנאי המרחפים מעליו ואשר לא היוו משום גורם מרתיע להמשיך ולבצע את המעשים מושא כתבי האישום.

79. מנגד, נתתי דעתי לשיקולים לקולא: שקלתי את הודאת הנאשם במיוחס לו בכתבי האישום, דבר שיש בו להביא לחסכון משמעותי של זמנו של בית המשפט, וכן לכך שמנע את הטרחתם של המתלוננים, ואת הצורך לעבור בשנית את החוויה והפגיעה הנפשית שפגע בהם הנאשם. כן נתתי משקל מסוים לעובדה שהנאשם התחייב לשלם פיצוי מינימלי לנפגעים ביחס לפגיעה הקשה שפגע בכיסם ובנפשם.

80. לאחר שבחנתי את כפות המאזניים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לבכר את האינטרס הציבורי של גמול הרתעתי לנאשם והרתעת הרבים על פני הנסיבות האישיות של הנאשם. לפיכך מסקנתי היא, כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר משמעותי.

81. כזכור, שירות המבחן נמנע מלהמליץ על הטלת צו מבחן. למרות זאת, החלטתי לאמץ את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, גם בקשר לצו המבחן. כדבריו של השופט מ' גלעד, באשר לסעיף 2 בפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969:

"...התנאי למתן צו מבחן הוא קיומו של תסקיר קצין מבחן, אך לא בהכרח המלצה בתסקיר לצו מבחן.

קביעה כי בית המשפט רשאי ליתן צו מבחן רק מקום שק. המבחן ממליץ על כך בתסקירו, משמעותה כי באחת מדרכי הענישה החשובות - ויותר נכון לומר דרך שיקום מרכזית - הסמכות נלקחת מידי בית המשפט והועברה כולה לידי ק. המבחן ולכך, לדעתי, לא התכוון המחוקק" (ת"פ (מחוזי חי') 5156-08-11 מדינת ישראל נ' וליד עודה (7.2.12)).

82. האמור נכון גם לעניינו, ולכן ראיתי לכבד את ההסדר אליו הגיעו הצדדים.

83. אחר כל השיקולים הנדרשים לחומרה ולקולא ועל פי המבחנים שנקבעו בתיקון 113 בחוק, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

ענישה בגין כתב האישום הראשון

84. מאסר בפועל של 42 (ארבעים ושניים) חודשים.

בנוסף, אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי של שלושה חודשי מאסר כפי שנקבע בת"פ 35805-12-10 (7.10.13), ושל ארבעה חודשי מאסר בפועל, כפי שנקבע בת"פ 921-08-10 (24.3.14), כאשר שלושה חודשים מהם במצטבר למאסר על תנאי הראשון וחודש אחד בחופף, כך שלעונש של 42 חודשי מאסר בפועל יתווספו 6 חודשים של מאסר בפועל.

הואה אומר, הנאשם ירצה 48 חודשים של מאסר בפועל (ארבע שנות מאסר), אשר יימנו החל מיום מעצרו (4.8.15).

85. כן אני גוזר עונש של מאסר על תנאי של 12 (שניים עשר) חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מהעבירות שנכללות בפרק י"א בחוק (פגיעות ברכוש) או איזו עבירת פשע במשך שלוש שנים ממועד שחרורו מן המאסר בפועל בגין כתב האישום הראשון.

86. על פי הסדר הטיעון, הנאשם ישלם פיצוי בסך של 200,000 ₪ שיחולק כדלקמן:

עמוד 16

- 86.1 הרב איזאווי יפוצה בסכום של 100,000 ₪;
- 86.2 שנברגר יפוצה בסכום של 53,000 ₪;
- 86.3 זרובבלי יפוצה בסכום של 31,000 ₪;
- 86.4 קדוש יפוצה בסכום של 16,000 ₪.

מסכום הפיצוי הכולל, סך של 40,000 ₪ ישולם קודם ליום שחרורו של הנאשם מהמאסר. התשלום הנ"ל יבוצע באופן יחסי לקורבנות המצוינים (קרי: 20,000 ש"ח לרב איזאווי, 10,600 ₪ לשנברגר, 6,200 ₪ לזרובבלי וסך של 3,200 ₪ לקדוש). יתרת הסכום תשולם לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר. המועד האחרון להשלמת תשלום הפיצוי הינו 22 חודשים מיום שחרור הנאשם ממאסרו.

ענישה בגין כתב האישום השני

87. אני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי של שמונה חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מהעבירות שנכללות בכתב האישום השני או איזו עבירת פשע במשך שלוש שנים ממועד שחרורו מן המאסר בגין כתב האישום הראשון.

88. אני מטיל על הנאשם צו מבחן, אשר יחל מיום שחרור הנאשם מהמאסר שנגזר עליו בעקבות כתב האישום הראשון, וזאת כאשר מוסכם כי אחד מתנאי צו המבחן הוא השלמת תשלום הפיצוי. הפיקוח יעשה על ידי שירות המבחן.

צו המבחן יימשך לתקופה של 24 חודשים מיום שחרור הנאשם ממאסר בפועל.

89. ככל שלא יעמוד הנאשם בהסדר באשר לתשלום הפיצוי, יופקע צו המבחן, והנאשם יירצה עונש של שלוש שנות מאסר בפועל בגין כתב אישום זה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תמציא גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשם.